

неговото *нравствено мѣжество* (това, което много вѣрно се изразява на французски съ думитѣ: courage d'esprit) го издигало надъ всички дрѣбни съображения и даже надъ неотразимитѣ удари на сѣдбата. Въ това отношение той може да бѣде нарѣченъ *твърдъ* — въ най благородното значение на тѣзи дума.

Вѣнчашността му се изобразява отъ биографитѣ и портретитѣ по слѣдующия начинъ: той ималъ срѣденъ ръстъ, лице длъгнато и мургаво (тъмно), очи черни, проникателни, много пламенни, смъркалъ често и много тютюнъ и устата му били винаги малко отворени. Всичката му въобще вѣнчашность, доста слаба, чернитѣ му коси (които той, по обичая на времето, при парадни случаи покривалъ съ голѣма перука) и твърдѣ сериознитѣ черти на лицето му внушавали всѣкому особено чувство на уважение къмъ него. Главата, лицето и горнята частъ на корпуса му сж твърдѣ добрѣ изобразени на литографираня му портретъ, приложенъ къмъ съчинението: „Prinz Eugen von Savoyen, nach den handschriftlichen Quellen der kaiserlichen Archive, von Alfred Arneht, Wien, 1858“ и снимка отъ който е приложена къмъ тѣзи книга. Подъ този портретъ се намира и снимка отъ собственнорѣчния подписъ на принца Евгения: Eugenio von Savoye. Тѣй се подписвалъ той обикновено на три языка (1-та дума по италиански, 2-та по нѣмски, 3-та по французски), като обяснилъ това еднѣжъ по слѣдующия начинъ: »като италианецъ — азъ умѣя да отмишчавамъ за оскорбленията (разбирайки Франция), като нѣмецъ — азъ съмъ откровенъ, а като французинъ — обичамъ господаря си, императора«.

Въ награда за отличнитѣ си заслуги къмъ Австрия и Германия, той въ тѣчение на 10 години билъ бър-

зо произведенъ отъ императора Леополда I въ чинъ полковникъ, генералъ-майоръ, фелдмаршалъ-лейтенантъ и най послѣ фелдмаршалъ, и въ този санъ слѣдъ 1697 година често прѣдставлявалъ въ армията императора, носящъ най високото звание *генералъ-лейтенантъ* или *неговъ намѣстникъ*, съ една дума — генералисимусъ на всичкитѣ войски, звание, съ което прѣди него билъ облѣченъ само единъ Валленщайнъ. Но принцъ Евгений се ползвалъ съ този санъ и властъ съвсѣмъ не тѣй, както Валленщайнъ. А награди въ пари и ордени (освѣтъ ордена на Златното Руно, съ който билъ награденъ отъ Карла VI) той никога не получавалъ, значи и не е искалъ. Това тѣй сжщо служи за характеристиката му.

Въ заключение трѣбва да кажемъ въобще:

Първо, че всичката му личность, въ всѣко отношение, се явява сжщо толкова велика, свѣтла и симпатична, колкото и личноститѣ на Густавъ-Адолфа и Тюренна, и тримата тѣзи велики хора и полководци, единъ слѣдъ другъ, по най достоенъ начинъ отварятъ военната история на *новитѣ, християнски* времена и народи въ свѣта. Тримата герои отъ *древнитѣ, язически* времена стоятъ, като хора, съвсѣмъ въ други отношения и трѣбва да бѣджтъ сѣдени само като *велики полководци*. У Густавъ-Адолфа, Тюренна и принца Евгения, у всѣкого особено, имало, твърдѣ естествено, и свои, всѣкому лично принадлежавши особености, като хора и полководци; но у всичкитѣ трима заедно — имало твърдѣ много общо въ това отношение.

И второ — сжщото, каквото по горѣ бѣше казано въ заключение за Тюренна, именно — че, като него, и принцъ Евгений би ималъ пълно право да бѣде туренъ *на рѣдъ съ най великитѣ полководци въ истори-*